

on-line: www.alnari.rs
mail to: office@alnari.rs

Назив оригинала:
Geri Halliwell
uGenia Lavender:
Home alone

Text and Illustrations Copyright © by Geri Halliwell, 2008
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2010

Illustrations by Rian Hughes
Brain Squeezers by Amanda Li

ISBN 978-86-7710-604-1

Евгенија Лаванда

сама код куће

Џери Халивел

илустрације Рајан Хјуз

Превела Светлана Милошевић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2011.

Садржај

1. Извуците ме одавде

2. Последња жеља

3. Сама у кући

1.

Евгенија Лаванга

Извуците ме одавде

Евгенија се пробудила једног блиставог јутра; био је уторак. Сунце је било спремно за акцију и био је распуст. Нема школе – кул!

Али, овог јутра с њом се нешто чудно догађало. Није било одушевљеног скока из кревета, нити планова за немогуће мисије и, без икакве сумње, из огледала није блистао осмех као на реклами за зубну пасту. Уместо тога, сручила се на под, дословно откотрљала до купатила и загледала у своје лице у

огледалу. Зурило је у њу, говорећи: ДОСАДНО МИ ЈЕ... Евгенија сиђе у приземље и поче да лута по кући, узимајући књиге које је већ читала, мењајући

каналe на ТВ-у и загледајући у фрижидер. „Досадно!“, уздахну. „Живот ми је досадан, досадан, досааааааадан – овде се никада не дешава ништа узбудљиво.“

„Хајде са мном у куповину“, рече њена мама Пандора Лаванда, која се управо вратила с посла на Јутарњој телевизији, где је радила као водитељка. „Куповина је досадна“, одговори Евгенија утучено.

„Пођи са мном, треба да испитам диносауров измет!“, рече тата, професор Лаванда, који је специјалиста за скоро све и ради у Музеју диносаура у граду.

„И то је досадно“, рече Евгенија. „Идем

да видим шта ради Руди. Можда се код њега дешава нешто узбудљиво.“

Скочила је на свој црвени бицикл и одвезла се до Рудијеве куће. Живео је два блока даље, у Улици Ливесден, где су куће биле збијене попут сендвича са сиром и краставчићима. Становао је на самом углу, изнад радње његовог тате, *Пателове продавнице хране*, само што се тамо није продавала само храна, већ и новине, селотејп и друге чудне ствари, попут клешта.

Али, најинтересантнији у Рудијевој кући био је фантастичан мирис кухиње његове маме. На шпорету је често држала велики лонац карија, који је увек дивно мирисао.

Евгенија је много волела Рудијеву маму, Рифат Пател, јер би јој ова давала необичну храну – на пример, кари од јагњетине са наан хлебом од кокоса – кад год би дошла код њих, чак и ако није било време ручка.

„Здраво, Евгенија“, рече Рифат. „Руди је горе, гледа неки филм. Узми мало уштипака од лука да презалогатиш. Управо сам их

направила.“

„Кул, хвала“, рече Евгенија. *Они стварно не изгледају досадно!* – помислила је.

Руди је био у својој соби и зурio у ТВ као хипнотисан.

„Благо теби, Руди“, уздахну Евгенија.

„Породица ти је стварно фантастична и занимљива. Мени је све у животу тако досадно – никада се ништа не дешава и никада нема шта да се ради.“

„Обрати пажњу“, одговори јој Руди, не одвраћајући поглед од телевизора. „Даје се филм Шмексија Робертса *Гориле у блату*.“

Евгенија се нетремице загледа у екран, где је њен омиљени акциони јунак, Шмекси Робертс, играо с великим горилама у џунгли.

„Вауу“, уздахну, „то је много узбудљивије него живот у Улици Кромер.“

Уто у собу уђе Рудијева мама, доносећи им по велику чашу сока од купине. Сместила се поред њих и почела да чешља своју дугу косу, која никада није шишана.

„Евгенија, Рудијев тата и ја смо причали

о томе како би било дивно када би могла да кренеш с нама на летовање у Индију“, рекла је. „Полазимо следеће недеље.“

„НЕВЕРОВАТНО!“, узбуђено узвикну Евгенија. „Страшно бих волела!“

„Индија је прелепа – плаже су златне, а људи чудесни. Наравно, прво мораш да питаш родитеље“, рече Рифат.

Евгенија скочи на ноге, промрмљавши да мора одмах кући. Сјурила се низа степенице, у лету отворила врата и скочила на бицикл,

мотајући педале
што је брже
могла на путу
ка кући, у Улицу
Кромер број 13.

„Мама, тата!“,
повикала је
утрчавајући
унутра. „Добила

сам позив да идем на летовање с Пателовима
у Индију! Могу ли да идем? Биће чудесно!“ И
поче да скаче горе-доле као електрични кенгур
на препуњене батерије.

„Хм, жао ми је, Евгенија, али не, не можеш“,
рече мама.

„Једноставно је немогуће“, додаде тата.
„НЕПРАВДА!“, узвикну Евгенија. „Неправда,
па то ти је – никада ми ништа не дозвољавате!“

„Немој тако! Једноставно, испланирали смо
наше породично летовање“, рече професор
Лаванда благо. „То ће бити велико изненађење.“

„Стварно?“, намршти се Евгенија. „Где?“

„На Ламорци – то је једно шпанско острво“,

рече Пандора с осмехом.

„Нећу да идем у Шпанију – то је досадно!“, одговори Евгенија, мрштећи се. Како било шта може да буде тако узбудљиво као Индија?

„Заправо, за Ламорку је везано много историјских занимљивости“, додаде професор Лаванда. „О том острву постоји мноштво праисторијских митова и легенди. Ту је, изгледа, живео први горилосаурус рекс, пре више од два милиона година. Био је већи од куће, већи од тираносаурус рекса. У ствари, био је апсолутно ЦИНОГРОМАН.“

Досадно, мислила је Евгенија утучено. Све ми је јасно, тачно могу да замислим.

„Евгенија, покушај да уживаш у томе што следеће недеље идеш на летовање са својом породицом“, рече Пандора одлучно. „Обећали су нам сјајан пакет аранжман – хотел са три звездице, укључујући оброке и разоноду.“

„Биће веома забавно! Идемо мама, бака Бети, стриц Хари и ја!“, рече тата, осмехујући се усхићено.

Досадно, помисли Евгенија поново.

„Никада ми се не дешава ништа узбудљиво – све је ДОСАДНО!“, хуктала је љутито, а онда затрупка уза степенице и залупи врата своје собе, од чега се кућа затресла.

Следеће недеље, породица Лаванда спаковала се и спремила за полазак. Прозвиждали су до аеродрома у великом таксију и укрцали се у авион компаније *Стишњени млазњак*. Све је помало личило на принудно узлетање, када су се сви угурали у своја седишта, а пренатрпан авион полетео пут сунчане Шпаније. Стриц Хари је седео с професором Лавандом, бака Бети с Пандором, а Евгенију су сместили поред веома, веома „миришљаве“ дебеле госпође која се страшно знојила, заузимајући при том, поред свог, и половину Евгенијиног седишта.

„Бојим се да за ово нема места у пртљажнику изнад седишта“, рече прилично нервозна и надувена стјуардеса, враћајући Евгенији светлећежути ранац као да смрди.

„Али, немам места ни за себе!“, узврати Евгенија, колена збијених до браде.

„Храна у авиону
је грозна!“, рече
стриц Хари,
случајно ударивши
професора
Лаванду лактом у
главу. „Нема места
за мој несесер“;

уздахну Пандора.

„Ове мини-ролнице су баш добре“, рече
бака Бети.

„Да ли си прочитала упутства за случај
опасности?“, упита професор Лаванда,
гледајући мрежицу за пртљаг испред себе.

Досадно, помисли Евгенија.

Покушала је неколико ствари како би јој
време брже прошло – лансирала је кикирики
преко седишта, на главе путника испред себе,
а када би они почели да се осврћу, правила се
да спава; дувала је у кесу за повраћање, затим
се правила да повраћа, и на крају покушала да
прочита упутства за случај опасности, што је,
без премца, било најдосадније...